

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3221200635
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3221200635.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu A. B. C., narodeného XX.XX.XXXX, bytom v D., C. XX/X, právne zastúpeného Dentons Europe CS LLP, so sídlom v Londýne, One Fleet Place 1, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, konajúcej prostredníctvom svojej organizačnej zložky Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom v Bratislave, Bottova 2, IČO: 36 861 391, za ktorú koná B. E. F., proti žalovanému Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, IČO 00 166 481, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/27/2021-196 zo dňa 20. októbra 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 31 150,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01.02.2021 do zaplata titulum náhrady škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá bola žalobcovi spôsobená nezákonným trestným stíhaním a nezákonnými rozhodnutiami príslušného vyšetrovateľa a prokurátora v trestnom konaní, nezákonným uznesením o vznesení obvinenia a nezákonným podaním obžaloby na žalobcu (výrok I.) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (výrok II.). Súd rozhodol podľa čl. 46 ods.1, 3, čl. 19, čl. 51 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, § 3 ods. 1,2, § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods. 1, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 420 ods. 1, 2, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci bol naplnený. Týmto nezákonným rozhodnutím bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi dňa 27.07.2015 v trestnom konaní vedenom pod ČVS: E./G., pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou uznesením sp.zn. PV XXX/XX/XXXX-39 zo dňa 18.09.2015 ako nedôvodnú zamietol a podal na žalobcu dňa 15.11.2016 obžalobu pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením č.k. 3T/22/2017-1001 zo dňa 30.10.2019 trestnú vec postúpil Okresnému úradu Považská Bystrica z dôvodu, že skutok by mal byť prejednaný ako priestupok voči občianskemu spolunažívaniu.

3. Súd prvej inštancie preto ďalej skúmal vznik nemajetkovej ujmy u žalobcu a posudzoval dôsledky, ktoré mali žalobcovi vzniknúť len v dôsledku uvedeného nezákonného rozhodnutia a nie v dôsledku všetkých trestných konaní, ktorých bol žalobca účastníkom. Súd prvej inštancie nemal pochybnosť o tom, že priebeh tohto trestného stíhania a jeho samotná existencia mali dosah na osobnú sféru žalobcu, najmä v tom zmysle, že žalobca musel akceptovať realizované úkony a zúčastňovať sa

ich. Trestné stíhanie s potenciálnou hrozbou trestu na jeho konci môže zasiahnuť do života človeka závažným spôsobom, môže mať dosah na ľudský život, integritu človeka, jeho ľudskú dôstojnosť a slobodu. Dôležitá je povaha trestnej veci, o ktorú v tomto prípade išlo. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca napísal dňa 26.03.2014 list predsedníčke Okresného súdu Považská Bystrica, v ktorom obvinil sudcu B. B. z korupčnej činnosti a spojenia s mafiánskymi štruktúrami. Z dokazovania vyplynulo, že tomuto predchádzalo trestné oznámenie žalobcu na B. B. pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, pretože ho nezákonným rozhodnutím vzal do väzby, táto vec bola odmietnutá príslušným vyšetrovateľom dňa 31.07.2014 uznesením ČVS:E./G.. B. B. podal v súvislosti s listom predsedníčke súdu trestné oznámenie, na základe ktorého začal príslušný vyšetrovateľ konať 12.05.2014. Podľa vyjadrenia samotného žalobcu si bol vedomý toho, že trestná činnosť, ktorej sa mal B. B. dopustiť a na ktorú upozornil predsedníčku okresného súdu, je premlčaná, teda nechcel mu privodiť trestné stíhanie. Viackrát sa žalobca vyjadril v tom zmysle, že dôvodom napísania listu boli opakované výzvy verejných činiteľov smerujúce k občanom, aby upozorňovali na korupčnú trestnú činnosť. Súd prvej inštancie mal za to, že spoluúčasť občanov pri objasňovaní korupčnej trestnej činnosti u kohokoľvek má zásadný význam, ale pokiaľ občan na prípadnú korupčnú činnosť upozorní, mal by mať aspoň nejaké dôkazy k svojim tvrdeniam. Žalobca upozornil na trestnú činnosť B. B. trestným oznámením na jeho osobu, ale orgány činné v trestnom konaní trestnú činnosť B. B. nezistili. Zostávalo otázkou, aký dôvod malo písomné oznámenie žalobcu smerujúce k predsedníčke súdu, ktoré nebolo podložené žiadnymi dôkazmi a ktorým sa žalobca domáhal iných, bližšie nešpecifikovaných opatrení zo strany predsedníčky smerujúcich k B. B.. Ak žalobca tvrdil, že sporné trestné stíhanie jeho osoby bolo účelové a šikanózne, súd prvej inštancie poukázal na to, že pokiaľ by žalobca nenapísal predmetný list, k žiadnemu trestnému konaniu by nedošlo. Súd prvej inštancie vzal do úvahy, že trestné stíhanie, ktoré prebehlo, vzhľadom na malú závažnosť trestného činu nemalo mať za následok prípadný trest odňatia slobody, nebolo jeho súčasťou obmedzenia osobnej slobody žalobcu, či už prípadným zadržaním alebo väzobným stíhaním, neboli realizované úkony v rámci prípravného konania, ktoré by zásadne obmedzili aj členov rodiny žalobcu, ako je domová prehladka a iné.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca poukazoval na to, že sporné trestné stíhanie a celkovo všetky vykonávané konania od r. 2000 smerujúce k jeho osobe a k jeho rodine mali za následok značnú ujmu v rodinnom, osobnom, pracovnom živote, negatívne sa podpísali na jeho zdravotnom stave. Žalobca opakovane poukazoval na to, že všetko sa začalo jeho zmanipulovaným a nespravodlivým odsúdením Okresným súdom Trenčín v konaní sp.zn. 5T/444/2001 a že nemajetková ujma vznikla v dôsledku toho, čo sa v jeho živote dialo v súvislosti s jeho kriminalizáciou zo strany B. B.. Žalobca, vypočutí svedkovia a členovia jeho rodiny zhodne uvádzali, že zásadným negatívnym spôsobom na ich rodinný život vplývala medializácia celého prípadu, opakované medializované vyjadrenia B. B. na adresu žalobcu, aj také, v ktorých ich nazývala zločincami. So situáciou sa ťažko vyrovnávala manželka žalobcu, ktorá uviedla v konaní sp.zn. 9T/36/2017, že žalobca mal zabezpečené listinné dôkazy a svedecké výpovede o tom, že orgány činné v trestnom konaní nevykonávali svoju prácu tak ako mali, preto písal listy všetkým inštitúciám, ktoré sa zaoberajú spravodlivosťou, chcela poukázať na korupciu, na nezákonnosti páchané aj na jej osobe. Mala za to, že všetky konania predstavujú jeden celok a jeden obraz z jedného skutku, ktorý je riešený na viacerých súdoch, v skutočnosti ide len o jeden skutok. Pokiaľ ide o sporné trestné stíhanie, opätovne žila v presvedčení, že sudca B. dá zase manžela do väzby, dennodenne sa bála o deti, situáciu nezvládala. Žalobca poukazoval na to, že traumatizované boli aj jeho deti, dcéry sa deti vysmievali v škole, syn nezvládol situáciu, ukončil štúdium. Pokiaľ ide o podnikateľský život vďaka širokej medializácii, najmä B. B., sa zle podnikalo, bola to zlá reklama. Prišli o rezervácie, ľudia chodili menej, prišli o veľa finančných prostriedkov. Súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, že emócie žalobcu a členov jeho rodiny posudzoval z toho pohľadu, že všetko sa začalo už v r. 2000. Žalobca sa množstvom prostriedkov snažil získať spravodlivé rozhodnutie, poukázať na nezákonnú a korupčnú činnosť zúčastnených subjektov v policajných a súdnych zložkách. Žalobca mal za to, že protiprávneho konania voči nemu a aj voči celej rodine sa dopustili mnohé policajné zložky, prokuratúra a aj najvyššie postavení predstavitelia Ministerstva vnútra SR na objednávku mafie a B. B. a B. B.. Všetko toto sa výrazne podpísalo na jeho zdraví, stratil priateľov, rodinu, súrodencov, išlo o nekonečné výsluchy, súdne trovy boli obrovské. Prežil podľa jeho záverečného vyjadrenia v konaní 22 rokov účelového týrania, jeho 6-ročný syn v minulosti videl brutalitu najväčšieho zrna, keď ho policajti pred jeho zrakom bezdôvodne bili. Všetky tieto útrapy v zásade súd prvej inštancie nespochybnil, ale dospel k záveru, že neboli v priamej príčinnej súvislosti so sporným trestným stíhaním, ale boli v priamej príčinnej súvislosti s konaním Okresného súdu Trenčín

sp.zn. 5T/444/2001. Súbežne so sporným trestným konaním prebiehalo trestné konanie voči žalobcovi skončené rozsudkom zo dňa 31.08.2021 Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 9T/36/2017, ktorým bol žalobca uznaný vinným z prečinu krivého obvinenia. Spúšťačom tohto trestného stíhania bol list žalobcu zo dňa 09.01.2013 týkajúci sa oznámenia, že B. C. B. mala od E. H. prijať úplatok v trestnej veci vedenej pod. sp.zn. 5T/444/2001 v sume 4 mil. SK. Mnohé mediálne vyjadrenia B. B. mohli súvisieť práve s konaním, ktoré sa týkalo jej osoby. Súd prvej inštancie uviedol, že nebolo spomenuté, že mediálne vystupoval B. B.. Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ je všetko jedným celkom so začiatkom v r. 2000, čo takto prezentuje aj žalobca, potom zjavne nie je správne domáhať sa náhrady škody, prípadne nemajetkovej ujmy, ktorá má rovnaký skutkový základ vo viacerých samostatných konaniach. Podstatné ale bolo, že opísané následky sa nepodarilo dať žalobcovi do priamej príčinnej súvislosti so sporným trestným stíhaním, ktoré sa začalo na základe trestného oznámenia B. B.. Súd prvej inštancie v súvislosti so vzťahom príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou poukázal na závery súdnej praxe (R/21/1992, rozsudok NS SR z 30.06.2010 sp. zn. 5Cdo/126/2009, uznesenie NS SR z 31.01.2012 sp. zn. 6MCdo/11/2010, uznesenie NS SR z 30.04.2011 sp. zn. 6Cdo/103/2011, rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/313/2009 z 24.02.2011, uznesenie ÚS SR zo dňa 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 467/08). Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že hoci v prípade vzniku škody postupom orgánov verejnej moci má štát objektívnu zodpovednosť a v prípade trestného stíhania so záverom, ktorý neznamena uznanie viny stíhaného človeka prakticky absolútnu zodpovednosť, aj v takomto prípade musia byť splnené všetky predpoklady k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody, prípadne nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie uzavrel, že samotné trestné stíhanie vyvolané B. B. nespôsobilo ujmu žalobcovi tak zásadnú, aby bolo potrebné pristúpiť k finančnej satisfakcii. Zákon presne stanovuje, ako sa pristupuje k náhrade nemajetkovej ujmy a predpokladá v prípade menej intenzívnej ujmy morálnu satisfakciu spočívajúcu v konštatovaní porušenia konkrétne určeného práva. Túto možnosť žalobca vôbec nebral do úvahy a takéhoto konštatovania sa nedomáhal. Závažné následky v osobnostnej sfére tak podľa dokazovania, ako tvrdenia samotného žalobcu, boli dôsledkom viacerých udalostí, viacerých konaní, pričom žalobca nedokázal špecifikovať, oddeliť tú časť psychickej ujmy, tú časť podnikateľských strát, ktoré by boli dôsledkom výhrade sporného trestného stíhania. Pretože popisovaná ujma nebola v príčinnej súvislosti so sporným konaním, nebol tak naplnený jeden zo základných predpokladov úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy. Ohľadom podnikateľských strát súvisiacich s rušením poriadaných akcií u žalobcu, tieto straty sú podľa súdu prvej inštancie vyjadriteľné v peniazoch, a prakticky ide o ušlý zisk, ktorý však žalobca sa ani nepokúsil vyčíslieť a z evidenčných pomôcok súd prvej inštancie zistil, že náhrady škody v súvislosti s obdobnými udalosťami sa samostatne domáha syn žalobcu, I. B. v konaní pred Okresným súdom Považská Bystrica sp.zn. 14C/37/2021. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 522 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešnou stranou, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatňoval.

5. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi prizná uplatnený nárok vo výške 31 150,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 01.02.2021 do zaplatenia a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania. Žalobca tvrdil, že medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy existuje príčinná súvislosť. Žalobca netvrdil, že nemajetková ujma, ktorú utrpel, má pôvod v trestnom stíhaní začatom v roku 2000. Po skončení pôvodného trestného stíhania z roku 2000 sa životná situácia žalobcu a jeho rodiny stabilizovala, pričom začatie nového trestného stíhania a vznesenie obvinenia v roku 2015 na základe trestného oznámenia B. B. v žalobcovi a jeho blízkych znovu „ožili“ spomienky a obavy, ktorým musel čeliť pred 15 rokmi. Podľa žalobcu z dôkazov vykonaných na pojednávaní vyplýva jasné rozlíšenie medzi trestným stíhaním z roku 2000 a trestným stíhaním z roku 2015 z hľadiska dopadov na život žalobcu a jeho rodiny. Žalobca mal za to, že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi nezákonným trestným stíhaním žalobcu a vznikom nemajetkovej ujmy nemá oporu v judikatúre a je v rozpore s ustáleným skutkovým stavom po vykonanom dokazovaní. Poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.10.2020 sp.zn. 4Cdo/130/2020, sp.zn. 6MCdo/11/2010 zo dňa 30.01.2012, sp.zn. 4Cdo/54/2020 zo dňa 21.10.2020, sp.zn. 2Cdo/129/2019 zo dňa 28.07.2022. Žalobca považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vnútorne rozporný, nakoľko súd žalobu zamietol najmä z dôvodu, že medzi vznikom nemajetkovej ujmy a nezákonným rozhodnutím nevidel príčinnú súvislosť a napriek tomu konštatoval, že trestné stíhanie vyvolané B. B. mu nespôsobilo ujmu tak závažnú, aby bolo potrebné pristúpiť k finančnej satisfakcii. Poukázal na skutkovú a právnu podobnosť s konaním vedeným pred Okresným

súdom Trenčín, sp.zn. 14C/37/2021 vo veci jeho syna, v ktorej dospel Okresný súd k odlišnému záveru. Žalobca mal za to, že okolnosti jeho trestného stíhania odôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 6Cdo/44/2017 zo dňa 21.06.2018 a uznesenie NS SR 4Cdo/125/2019 zo dňa 27.08.2019. Žalobca zároveň dodal, že v prípade náhrady nemajetkovej ujmy sa uhrádzajú aj úroky z omeškania. Žalobca poukázal na vykonané dôkazy – písomné vyjadrenia viacerých osôb, ktoré zrušili plánované akcie v jeho reštaurácii z dôvodu vedenia predmetného trestného stíhania. Nezákonné rozhodnutie malo konkrétne negatívne dopady na jeho spoločenské uplatnenie, na jeho dobrú povesť v podnikaní.

6. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Žalobca vo svojich vyjadreniach uvádzal, že všetko začalo jeho zmanipulovaným a nespravodlivým odsúdením Okresným súdom Trenčín v konaní vedenom pod sp.zn. 5T/444/2001. Celkovo všetky vykonávané konania od roku 2000 smerujúce k jeho osobe a k jeho rodine mali za následok značnú ujmu v rodinnom, osobnom, pracovnom živote a podpísali sa aj na jeho zdravotnom stave. Rovnako aj vypočutí svedkovia, členovia jeho rodiny, v zásade zhodne uvádzali, že zásadným negatívnym spôsobom na ich rodinný život vplývala medializácia celého prípadu, opakované medializované vyjadrenia B. B. na adresu žalobcu, aj také, v ktorých ich nazývala zločincou a súviseli práve s konaním vedeným v roku 2000. Podľa žalovaného vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne posúdil nedostatok príčinnej súvislosti s predmetným trestným stíhaním, ktoré začalo na základe trestného oznámenia B. B.. Podľa žalovaného dôležitým je to, že jednoznačne musí byť preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo. V danom prípade nastali viaceré skutočnosti, ktoré pôsobili v prípade žalobcu na škodlivý následok, jednak išlo o konanie vedené na Okresnom súde Trenčín sp.zn. 5T/444/2001, na ktoré žalobca poukazoval ako na to, odkiaľ označuje začiatok vzniku ujmy, ale podľa jeho výpovede aj jeho neustála medializácia celého prípadu ako aj opakované medializované vyjadrenia B. B.. Predmetom tohto konania však bola škoda, ktorá mala vzniknúť žalobcovi v dôsledku vydaného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 27.07.2015 vedenom pod ČVS: E./G., pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, ktorý sa týkal zaslania listu predsedníčka Okresného súdu Považská Bystrica, kde mal údajne lživo obviňovať sudcu Okresného súdu Považská Bystrica z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. V predmetnom konaní žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že práve postupom orgánov činných v trestnom konaní vznikli následky v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom živote. Priznanie nemajetkovej ujmy pritom nemôže vychádzať iba z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitov žalobcu. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že samotné trestné stíhanie vyvolané B. B. nespôsobil ujmu žalobcovi tak zásadnú, aby bolo potrebné pristúpiť k finančnej satisfakcii. Zákon presne stanovuje, ako sa pristupuje k náhrade nemajetkovej ujmy a predpokladá v prípade menej intenzívnej ujmy morálnu satisfakciu spočívajúcu v konštatovaní porušenia konkrétne určeného práva. Túto možnosť žalobca vôbec nebral do úvahy a takéhoto konštatovania sa nedomáhal. Závažné následky v osobnostnej sfére tak podľa dokazovania, ako aj tvrdenia samotného žalobcu, boli dôsledkom viacerých udalostí, viacerých konaní, pričom žalobca nedokázal špecifikovať, oddeliť tú časť psychickej ujmy, tú časť podnikateľských strát, ktoré by boli dôsledkom výhradne sporného trestného stíhania. Vzhľadom na uvedené rozsudok súdu prvej inštancie považoval za súladný so zákonom a navrhol odvolaciemu súdu ho ako vecne správny potvrdiť.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (v podanej replike) uviedol, že nemajetková ujma by v jeho sfére nevznikla bez toho, aby bol žalobca nezákonne trestné stíhaný na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 27.07.2015. Zdôraznil, že musel počas ostatných 20 rokov strpieť niekoľko účelových, nezákonných trestných stíhaní. Podľa žalobcu akékoľvek nezákonné trestné stíhanie nevinného osoby je neprípustné a musí byť kompenzované práve mechanizmom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a je pritom irelevantné, či takýchto nezákonných trestných stíhaní bolo viacero alebo len jedno. Nemajetková ujma totiž vzniká obvinenému bez ďalšieho v prípade, ak toto obvinenie spočívalo vo fabrikovaných dôkazoch a podozrenie zo spáchania trestného činu bolo vyvrátené. Argument žalovaného o tom, že žalobca bol trestne stíhaný vo viacerých prípadoch, a preto nie je možné s určitosťou povedať, ktorá ujma mu vznikla v príčinnej súvislosti, s ktorým nezákonným trestným stíhaním, považoval žalobca za alibistické, nespravodlivé, bez citu pre elementárnu spravodlivosť a zodpovednosť žalovaného za svoje nezákonné rozhodnutia. Podľa žalobcu súd prvej inštancie správne posúdil, že došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, pričom každé nezákonné rozhodnutie spôsobujúce trestné

stíhanie osoby treba považovať za rozhodnutie zasahujúce do osobnostných práv trestne stíhanej osoby. Súd sa však dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď urobil záver o nenaplnení príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Rovnako ako rozsudok súdu prvej inštancie považoval žalobca aj vyjadrenie žalovaného za vnútorne rozporné, nakoľko na jednej strane žalovaný tvrdí, že v prípade žalobcu nebola naplnená príčinná súvislosť ako jeden z hlavných hmotnoprávných predpokladov a na druhej strane považuje konštatovanie porušenia práva za dostatočný spôsob náhrady nemajetkovej ujmy. Podľa žalobcu boli všetky hmotnoprávne predpoklady na náhradu nemajetkovej ujmy naplnené, žalobca bol šikanóznym spôsobom trestne stíhaný na základe vykonávaných skutočností, pričom toto trestné stíhanie sa skončilo inak ako jeho právoplatným odsúdením. Nezákonné trestné stíhanie malo na žalobcu nepriaznivý vplyv v jeho osobnom, rodinnom, pracovnom živote a samotné konštatovanie porušenia práva nepovažoval za dostatočné. Samotný fakt, že išlo o vedenie trestného konania voči žalobcovi, čo predstavuje najsilnejší zásah do práva a slobôd osoby, ako aj následná medializácia predmetného trestného stíhania jednoznačne odôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Považoval za neprípustné tvrdiť, že hlavnou príčinou vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu je jeho prvé trestné stíhanie, ktoré bolo medzičasom ukončené úplným oslobodením žalobcu spod obžaloby po povolenej obce nové konania. Každé ďalšie nezákonné trestné stíhanie však pokračovalo spôsobovaní nemajetkovej ujmy. Trestné stíhanie, ktoré je aj predmetom tohto konania, bránilo žalobcovi očistiť svoje meno, spôsobilo mu následky v osobnom, pracovnom a rodinnom živote.

8. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu (v podanej duplike) uviedol, že v danej veci nie je splnená podmienka existencie nesprávneho úradného postupu a existencia nezákonného rozhodnutia zo strany žalovaného a žalobca nepreukázal ani existenciu jeho nemajetkovej ujmy a nadväzne na to príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou no a nesprávnym úradným postupom. Podľa žalovaného sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí riadne a podrobne vysporiadal s vykonanými dôkazmi, podrobne zistil stav veci a rozhodol v súlade so zákonom. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

9. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

10. Vychádzajúc z podaného odvolania žalobca namietal nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

11. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne prihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

12. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Zo skutkového hľadiska bolo pred súdom prvej inštancie preukázané, že vyšetrovateľ národnej protikorupčnej jednotky expozitúry Západ Prezídia Policajného zboru, pracovisko Trenčín vzniesol žalobcovi dňa 27.07.2015 obvinenie pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 26.03.2014 zaslal predsedníčke Okresného súdu Považská Bystrica B. J. K. list, ktorým žalobca lživo obvinil sudcu Okresného súdu Považská Bystrica B. I. B. z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa

§ 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005, a to uvedením údajov o tom, že B. I. B. mal v presne nezistenú dobu, na objednávku E. H., „bossa“ zločineckej skupiny „L.“ ako miestne nepríslušný sudca pre prípravné konanie, rozhodovať o väzobnom stíhaní páchatela, a to s poukazom na objednávku zločineckej skupiny a motiváciou rodinných väzieb, pričom obvinený o B. I. B. oznámil nepravdivé údaje, spôsobilé ohroziť jeho vážnosť u spoluobčanov a poškodiť ho v zamestnaní, konkrétne, označil ho za člena organizovanej zločineckej skupiny a nazval ho „rodinným sudcom“ E. H., rodinne previazaným na E. a M. H.. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou uznesením zo dňa 18.09.2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú sťažnosť žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 27.07.2015. Následne dňa 15.11.2016 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou na žalobcu obžalobu pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona.

14. Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením č.k. 3T/22/2017-1001 zo dňa 30.10.2019 podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku postúpil trestnú vec vedenú na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp.zn. 3T/22/2017 proti žalobcovi ako obžalovanému pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona Okresnému úradu Považská Bystrica, pretože výsledky konania preukazujú, že skutok mal byť prejednaný ako priestupok. Okresný úrad Považská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy dňa 13.05.2020 žalobcu upovedomil o tom, že vec priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, zo spáchania ktorého bol žalobca podozrivý, podľa § 66 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch dňa 12.05.2020 odložil, nakoľko došlé oznámenie neodôvodňovalo začatie konania o priestupkoch.

15. Žalobca listom zo dňa 28.08.2020 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, na ktorý mu žalovaný listom zo dňa 12.01.2021 oznámil, že ním uplatnený nárok ani čiastočne neuspokojí.

16. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal splnením predpokladov vzniku nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k správne mu záveru o existencii nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi dňa 27.07.2015 v trestnom konaní vedenom pod ČVS: E./G. pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Pri konštatovaní tohto záveru súd prvej inštancie správne poukazyval na nálezy Ústavného súdu v bodoch 41. a 42. odôvodnenia rozhodnutia. Ohľadom tohto záveru aj odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/183/2009, zo dňa 31.11.2009, podľa ktorého za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, postúpenie veci inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí. To znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Trestné stíhanie žalobcu ako obvineného, resp. obžalovaného trvalo v období od 27.07.2015 do 30.10.2019 (ďalej aj ako rozhodné obdobie).

17. Po zistení existencie nezákonného rozhodnutia sa následne súd prvej inštancie venoval skúmaniu vzniku nemajetkovej ujmy u žalobcu. Súd prvej inštancie v bode 57. odôvodnenia uviedol, že sa nezaoberal súhrnom všetkých trestných konaní, ktorých bol žalobca účastníkom. V tomto smere odvolací súd vyhodnotil ako dôvodnú odvolaciu námietku žalobcu, podľa ktorej bolo povinnosťou súdu skúmať vplyv jednotlivých trestných stíhaní na postavenie žalobcu v spoločnosti. Súd prvej inštancie mal podľa názoru odvolacieho súdu zistiť všetky trestné stíhanie, ktoré boli voči žalobcovi v rozhodnom období

vedené, či bol v rozhodnom období alebo pred ním žalobca odsúdený za spáchaný trestný čin, zistiť závažnosť trestných činov, z ktorých bol obvinený alebo za ktoré bol odsúdený, a vyhodnotiť mieru vplyvu tohto trestného stíhania k zisteným ostatným trestným stíhaniam a odsúdeniam na osobnú sféru žalobcu a zistenú nemajetkovú ujmu žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že neposudzoval kontext celej trestnej veci, ktorá sa podľa žalobcu začala už v roku 2000 trestným stíhaním, no z trestnej veci vedenej Okresným súdom Trenčín pod sp.zn. 5T/444/2001 bolo potrebné zohľadniť skutočnosť, že v rozhodnom období bol za prejednávany skutok žalobca považovaný za právoplatne odsúdeného (obnova uvedeného konania a následné oslobodenie žalobcu spod obžaloby nastali približne až rok po uplynutí rozhodného obdobia). Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že bolo potrebné posúdiť dôsledky len tohto konania, ktorý záver je síce správny, avšak v dôsledku vedenia viacerých trestných stíhaní a odsúdení v rozhodnom období toto posúdenie malo nastať po vyhodnotení jeho vplyvu k vplyvu ostatných trestných stíhaní a odsúdení na žalobcom uvádzané dôsledky z jeho osobnom živote.

18. V danom prípade súd prvej inštancie konštatoval, že priebeh trestného stíhania mal dosah na osobnú sféru žalobcu, keď žalobca musel akceptovať realizované úkony a zúčastňovať sa ich, pričom žalobca čelil potenciálnej hrozbe trestu. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, žalobca bol stíhaný pre trestné činy (prečiny), ktorých závažnosť bola malá a nemali by mať za následok prípadný trest odňatia slobody, nebola obmedzená jeho osobná sloboda, žalobca nebol vzatý do väzby ani nebol zadržaný a nere realizovali sa v rámci prípravného konania úkony, ktoré by zásadne obmedzili žalobcu a členov jeho rodiny (napr. domová prehliadka).

19. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie žalobcom tvrdené útrapy v zásade nespochybnil, ale dospel k záveru, že neboli v priamej príčinnej súvislosti so sporným trestným stíhaním, ale boli v priamej príčinnej súvislosti s konaním Okresného súdu Trenčín sp.zn. 5T/444/2001. Súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ je podľa žalobcu všetko jedným celkom so začiatkom v roku 2000, potom zjavne nie je správne domáhať sa náhrady škody, prípadne nemajetkovej ujmy, ktorá má rovnaký skutkový základ, vo viacerých konaniach. Podľa súdu prvej inštancie rozhodným bolo, že žalobcovi sa nepodarilo dať opísané následky do priamej príčinnej súvislosti so sporným trestným stíhaním, ktoré sa začalo na základe trestného oznámenia B. B.. K tomuto záveru odvolací uvádza, že príčinou vzniku škody je len také konanie, bez ktorého by následok nevznikol, avšak vzhľadom na kumuláciu vedených viacerých trestných stíhaní a existenciu odsúdení u žalobcu v rozhodnom období, postačovalo, ak predmetné trestné stíhanie bolo jednou z príčin, ktorej mieru značnosti a dôležitosti k vniknutej ujme bolo potrebné zo strany súdu vyhodnotiť. Pokiaľ by súd prvej inštancie za danej situácie žiadal od žalobcu, aby špecifikoval a preukázal, akú konkrétnu ujmu mu v osobnej, rodinnej, pracovnej, psychickej oblasti spôsobilo jedno konkrétne trestné stíhanie z viacerých a akú inú konkrétnu ujmu v osobnej, rodinnej, pracovnej, psychickej oblasti mu spôsobilo iné súčasne vedené trestné stíhanie prípadne odsúdenie, žalobcu by tým zaťažil nespĺniteľným dôkazným bremenom. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27.08.2019 vyplýva, že nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím. Ide o stav mysle, ktorý sa preukazuje empaticky, vcítením sa do pozície trestne stíhaného človeka a závažnosť ujmy by nemala byť bagatelizovaná. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhanej osoby a je spôsobilé vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, ak sa preukáže jeho nezákonnosť. V tomto prípade bolo preto potrebné, aby súd prvej inštancie zistil, aká ujma bola žalobcovi v dôsledku vedených trestných stíhaní a odsúdení spôsobená v osobnej, rodinnej, pracovnej, psychickej oblasti v rozhodnom období, akou mierou sa na tejto ujme podieľalo predmetné trestné stíhanie s ohľadom na ostatné vedené trestné stíhanie a odsúdenia. Až po tomto zistení a vyhodnotení týchto okolností by mal súd prvej inštancie pristúpiť k posúdeniu, aká forma zadosťučinenia bude vzhľadom na spôsobenú ujmu pre žalobcu primeraná, t.j. či by postačovalo konštatovanie porušenia práva, alebo túto ujmu nie je možné uspokojiť inak ako peňažne.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu bola rovnako dôvodná aj odvolacia námietka o vnútornej rozpornosti odôvodnenia rozhodnutia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia, keď na jednej strane bolo konštatované, že zistené útrapy žalobcu neboli v priamej príčinnej súvislosti so sporným trestným stíhaním, ale boli v priamej príčinnej súvislosti s konaním Okresného súdu Trenčín sp.zn. 5T/444/2001 a na druhej strane v bode 61. odôvodnenia súd prvej inštancie uzavrel, že samotné trestné stíhanie vyvolané B. B. nespôsobilo žalobcovi ujmu tak závažnú, aby bolo potrebné pristúpiť k finančnej satisfakcii. Napriek tomu, že súd prvej inštancie uviedol, že závažné následky v osobnostnej sfére žalobcu boli dôsledkom viacerých udalostí, viacerých konaní, mieru

akou sa na týchto dôsledkoch podieľalo predmetné trestné stíhanie súd prvej inštancie nevyhodnotil a žalobcu zaťažil v tomto prípade súbehu viacerých trestných stíhaní a odsúdení neprímeraným dôkazným bremenom, keď požadoval od žalobcu konkretizáciu zásahov do osobnej, rodinnej, pracovnej, psychickej oblasti výlučne v dôsledku tohto konkrétneho trestného stíhania.

21. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie danú vec nesprávne právne posúdil, keď zmätočne vyhodnotil splnenie podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy s tým, že nezistil príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou ujmu žalobcu a zároveň zistil, že samotné trestné stíhanie nespôsobilo žalobcovi ujmu tak závažnú, aby bolo potrebné pristúpiť k finančnej satisfakcii. Z týchto dôvodov odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

22. V ďalšom konaní súd prvej inštancie posúdi vec v naznačenom smere, zistí, aké trestné stíhanie boli v rozhodnom období voči žalobcovi vedené, či bol žalobca v rozhodnom období odsúdený, zistí dĺžku trvania uvedených konaní a závažnosť trestných činov, z ktorých bol žalobca obvinený a za ktoré bol odsúdený. Následne súd prvej inštancie vyhodnotí mieru, akou sa predmetné trestné stíhanie podieľalo na vzniknutej ujme žalobcu v jeho osobnom, rodinnom a pracovnom živote vo vzťahu k ostatným vedeným trestným stíhaniam a odsúdeniam. Až po vyhodnotení tejto miery bude možné zo strany súdu pristúpiť k posúdeniu zadosťučinenia, ktoré by bolo dostatočné a vo veci na základe zisteného stavu rozhodnúť.

23. O trovách konania vrátane tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci (§ 396 ods. 3 CSP).

24. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).